

РЕШЕНИЕ

№ 12771

гр. София, 24.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 09.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4848** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 211 от Закона за МВР.

Образувано е по жалба на С. С. М., ЕГН [ЕГН], с адрес :гр.С., [улица],[жилищен адрес]вх.,Б”,ет.1,ап.2,срещу Заповед №Л-149/19.04.2024 година на началника на затвора [населено място],с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2 и чл.197 ал.1 т.3,вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

Жалбоподателят твърди,че оспорената заповед №Л-149/19.04.24 г. на началника на затвора [населено място] е неправилна,неясна, немотивирана и незаконосъобразна,издадена в нарушение на материалния и процесуален закон, както и издадена в нарушение на административно-производствените правила.Поддържа, че в заповедта е налице вменено дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал.2,т.2 от ЗМВР - неизпълнение на служебни задължения,а в диспозитива на заповедта е посочен чл.200, ал.1, т.12 от ЗМВР-нарушаването на правилата на Етичния кодекс.Жалбоподателят редовно призован се явява лично,представява се от адв.М.,които поддържа жалбата.Моли заповедта за бъде отменена на посочените в жалбата основания,като излага допълнителни съображения в писмените бележки по делото.Претендира за присъждане на разноски по производството,като представя списък с разноски по чл. 80 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът по жалбата – Началник на Затвора С., чрез процесуалния си представител юр.к., в съдебно заседание и в представени писмени бележки, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Счита, че заповедта е законосъобразна, издадена при спазване на материално и процесуалноправните изисквания относно реда за издаване, от компетентен орган и със съответните реквизити. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира разности за юрисконсултско възнаграждение.

АССГ, като взе предвид становищата на страните, основанията за издаването на оспорвания административен акт и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят е служител на затвора [населено място], от категорията държавни служители по чл.19, ал.1, т.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража/ЗИНЗС/. За периода от 01.02.2018г., и към датата на постановяване на заповедта е заемал длъжността младши инспектор-надзирател II-ра степен в затвора С., I-ва категория.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало по повод Заповед №Л-89/23.02.2024г. на Началника на затвора С., с която е разпоредено да се извърши проверка на постъпили данни, обективирани в докладна записка №3849/23.02.2024 г. изготвена от инспектор К. П. К. Със заповедта е определена комисия, която да извърши проверката и да изготви писмена справка за резултата в срок до 15.03.2024г. Заповедта е връчена на С. М. на 06.03.2024г., видно от направеното отбелязване./л.22/

В връзка с образуваното дисциплинарно производство Св.М. е изготвил докладна до началника на Затвора С. с вх. №4834/08.03.2024г., като е дал обяснения по случая. За резултата от проверката комисията изготвила справка рег. №5012/12.03.2024г. Според отразеното в справката, комисията е приела, че 17.02.2024г. за времето от 03:55 ч. до 06:45ч. младши инспектор С. С. М.-надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория е напуснал постовата будка на пост № 9/СБАЛЛС/ в 4:01 ч. и е влязъл в постовата будка на пост № 4, където останал до 06:34 ч. без разрешение на главен надзирател и командир на отделение. Комисията е приела, че с деянието си младши инспектор С. С. М. - надзирател II-ра степен в затвора в [населено място] I-ва категория виновно е нарушил чл.313, ал. 1, т.2 от ППЗИНЗС: „На постовия надзирател се забранява да напуска поста и да се отклонява от него без разрешение на началника, дежурния главен надзирател, командира на отделение, младши инструктора по охрана или дежурния по арест“. Посоченото неизпълнение на разпоредбите на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР - „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник- министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР - „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди“. Посоченото е също неизпълнение на разпоредбите на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР: „Неизпълнение на служебни задължения“. Жалбоподателят е запознат със справката на 13.03.2024г. и с всички

материали по проверката, като му е указано, че в срок от 24 часа след запознаването може да представи допълнителни писмени обяснения или възражения. В срока по чл. 207, ал. 10 от ЗМВР, не са депозиран писмени обяснения, за което е съставен протокол с рег. №5277/15.03.2024г. от служители на Затвора -С., констатациите в който са удостоверени с подписите на двама свидетели./л.18/

Въз основа на материалите, събрани в хода на извършената проверка възложена със заповед Л-89/23.02.2024г. на Началника на затвора С. и представени ведно със справка рег. №5012/12.03.2024г. на комисията, Началникът на Началника на затвора С., при съобразяване на дадените от държавния служител писмени и устни обяснения, е издал обжалваната в настоящото производство, Заповед №Л-149/19.04.2024г., с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 вр. чл. 200 ал. 1 т. 12 от ЗМВР на мл. инсп. Св.М. е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца. В заповедта е описана фактическата обстановка, доказателствата, които са събрани от комисията, нарушените разпоредби, правното основание за издаване на акта.

В хода на съдебното производство по делото е представена и приета административната преписка по издаване на обжалвания акт.

По искане на жалбоподателя, като свидетел е разпитан А. А. Б. – заемаш длъжността и.ф. командир на отделение през м. февруари 2024г. в ЦСЗ, който заявява, че: "Съгласно Инструкцията и приложената към нея схема, пост № 4 се намира пред болницата, пред каретата, които са място за престой на открито, за лишените от свобода, които са в болницата. Охраната на пост № 9 обхваща пост № 4, доколкото той е пред болницата. Пост № 9 е вътре в сградата и пред самата сграда. Будката на пост № 4 е пред самата сграда. П. на пост № 9 прави обход и в двора, около болницата – трябва да прави обход и да оглежда сградата от външната страна. Няма задължителни инструкции за колко време се извършва обходът, всичко е според обстоятелствата - дали е през нощта, дали са будни, дали трябва да се наблюдава повече или дали трябва да се заслуша. След вечерната проверка е само постът вътре болницата. Пост № 4 не се провежда след вечерната проверка." Съдът кредитира свидетелските показания, като достоверни и дадени добросъвестно. Същите не се оспорват от страните.

При така установените факти настоящият състав стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 25.04.2024г. Същата е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по предвидения в закона ред, в предвидената писмена форма и от лице – неин пряк адресат, по отношение на което е постановено дисциплинарно наказание и за което в този смисъл заповедта е неблагоприятна, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна като съображенията на съда за това са следните:

Разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС определя, че част от служителите в Главна

дирекция "Изпълнение на наказанията" и в териториалните ѝ служби са държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража, като съгласно ал. 2 на същата норма за тях се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон /ЗИНЗС/ не е предвидено друго.

Не се спори по делото, а и видно от представените доказателства е, че жалбоподателят Св.М. е заемал длъжността надзирател II-ва степен в затвора [населено място].

Нормата на чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС постановява, че началникът на затвора организира, ръководи, планира, контролира и отговаря за работата на служителите, разрешава отпуски и командирова служители в страната, награждава служителите с награди по чл. 30, ал. 2, т. 1 от този закон и налага дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Обжалваната заповед е издадена от Началника на затвора С., който съгласно 15, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е компетентен да налага дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР – порицание, на служителите в ЦСЗ при ГДИН, какъвто е жалбоподателят.

Съгласно чл. 210, ал. 1 – 2 от ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Заповедта за дисциплинарното наказание се връчва на държавния служител срещу подпис, като се отбелязва датата на връчване.

При издаването на оспорената заповед е спазена предвидената в чл. 59 от АПК и разпоредбата на чл. 210, ал. 1 от ЗМВР (писмена форма и съдържание на заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание, включително фактическо и правно основание. Издадената заповед съдържа реквизитите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР. Същата е връчена на жалбоподателя срещу подпис. Не е налице нарушение на изискванията за форма на акта.

Съдът констатира и несъответствие между фактическото описание и правната квалификация на дисциплинарното нарушение.

Основателни са оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на оспорения административен акт, които да опорочават заповедта до степен на отмяна.

Първо нарушенията, за които се налага дисциплинарно наказание "порицание", са изброени в разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от ЗМВР. Нормата, на която се позовава административният орган, в диспозитива на заповедта е нарушение по т. 12 което касае нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. В обстоятелствената част на заповедта е прието за установено, че

жалбоподателят,младши инспектор и надзирател II-ва степен в ЦСЗ виновно е нарушил чл.313, ал. 1, т.2 от ППЗИНЗС:„На постовия надзирател се забранява да напуска поста и да се отклонява от него без разрешение на началника, дежурния главен надзирател, командира на отделение, младши инструктора по охрана или дежурния по арест",като е посочено че е налице нарушение на служебната дисциплина съгласно чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и неизпълнение на служебни задължения чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР,като е посочено основание по чл.200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР. В оспорената заповед/диспозитива/нарушението е квалифицирано като такова по чл.194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР„неизпълнение на служебните задължения“.Нормата на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР не квалифицира нарушението от правна страна,тъй като няма фактическо описание какви конкретни задължения по длъжностната характеристика не е изпълнил служителят.Законът разграничава неспазването на подзаконов нормативен акт, издаден въз основа на ЗМВР, от неспазването на служебни задължения. В първия случай задълженията на служителя са императивно регламентирани в подзаконов нормативен акт, във втория са част от длъжностната му характеристика.ДНО посочил неспазването на подзаконов нормативен акт,а в диспозитива е посочил неизпълнение на служебни задължения,като същевременно в диспозитива е посочил също,че М. е нарушил т. 12 на чл. 200, ал. 1 от ЗМВР,което от своя страна е свързано с етичните правила на поведение на служителите/посочено по-горе в решението/.В случая в оспорената заповед безспорно е налице противоречие между диспозитив и обстоятелствена част,което е основание за отмяна на заповедта.

Второ при налагане на дисциплинарно наказание процесуална гаранция за законосъобразност на акта е разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР – да се изслуша наказаниа служител или да се вземат обяснения и те да се обсъдят в крайния акт.В протокола от 17.04.2024г. за изслушване на жалбоподателят е отразено,че причината за отклоняване от пост № 9 на жалбоподателят е шум от дрон на територията на затвора.Началника на затвора е приел твърденията на жалбоподателят за относими,но е посочил,че въпреки всичко остава съмнението,че жалбоподателят е отишъл на пост №4 за да си почива.Практически Началника на Затвора не е обсъдил твърденията на жалбоподателят в своя краен акт,нито е разпоредил допълнителна проверка на твърдените обстоятелства поради което не е изпълнил задълженията си по смисъла на закона посочен по-горе,което е съществено нарушение на процесуалните правила. Дисциплинарно наказващия орган също не е спазил и чл. 206, ал. 2 от ЗМВР,като е приложил закона само формално.Съгласно сочената законова разпоредба при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат пред вид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата.Дисциплинарно наказващия орган се е задоволил формално да посочи,че е съобразил всички събрани в хода на проверката доказателства и определя служителя да бъде наказан с "порицание".С кои точно обстоятелства установени в хода на административното производство се е съобразил дисциплинарно наказващия орган за да стигне до това заключение не е ясно от представената административна преписка по издаване на заповедта,още повече, че е наложил трето по тежест дисциплинарно наказание съгласно разпоредбите на чл.197 ал.1 от ЗМВР.Липсата на мотиви защо се налага дисциплинарното наказание

„порицание“ в случая представлява съществено административно нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, регламентиращ кои обстоятелства следва да бъдат отчетени при определяне на дисциплинарното наказание на държавните служители в МВР. Видно от справката жалбоподателят не е наказван от назначаването си в ГД „ИН“ и за периода от 01.06.2023г.-30.11.2023г. е получил оценка „много добра“. В оспорената заповед липсват мотиви в тази насока. Видът и размера на наложеното наказание подлежи на проверка от съда и при липса на конкретни обстоятелства които го обосновават съда не може да извърши такава, а и следва да се посочи че това пречатства правото на наказаното лице да организира адекватно защитата си срещу акта, независимо че наложеното наказание е в минимален размер. Тези обстоятелства не са обсъждани и в подготвителните документи/писмена справка от 12.03.2024г./за издаването на заповедта. Също не е посочено в заповедта формата на вина, формулирането на дисциплинарно обвинение трябва да бъде по начин, съответстващ от обективна и от субективна страна на деянието и на материално-правната норма, която го определя като дисциплинарно нарушение. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност. Всяка от формите на проявление на вината има свое собствено съдържание, т. е. отразява различно интелектуално и волево състояние на дееца. А без мотиви за виновно поведение на държавния служител не е налице елемент на фактическия състав на дисциплинарното нарушение. Формата на вина има и пряко отношение към размера на наказанието. Ето защо оспорения административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал.1, т.2 от АПК.

Въз основа на изложено настоящия съдебен състав приема, че оспорената Заповед №Л-149/19.04.2024г. на началника на затвора С., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 /шест/ месеца е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноси за държавна такса в размер на 10 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие с адв. Д. Т., който служи за разписка за реално плащане на сумата, от 25.04.2024 г. размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР е 750 лв. съгласно чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Договореният е заплатен размер от 800 лв. е близък до минималния и напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора. Поради това, отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административният съд – С.-град, 34 състав,

РЕШИ:

Отменя Заповед №Л-149/19.04.2024г. на Началника на затвора С.,по жалба на С. С. М. от [населено място] с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2 и чл.197 ал.1 т.3 , вр. чл. 200, ал. 1, т. 12 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията",да заплати на С. С. М.,[ЕГН],с адрес :гр.С., [улица],[жилищен адрес]вх.,„Б”,ет.1,ап.2 разноски по дело № 4848/24г. на Административен съд –София-град в размер на 810/осемстотин и десет/лв.

На основание чл. 211, пр. последно от ЗМВР решението на административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 не подлежи на касационно оспорване.

съдия: